

ZGODNJA

DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

«Danica» izhaja vsak petek na celi poli in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četrt leta 1 gl. 20 kr. V tiskarni sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za $\frac{1}{2}$ leta 1 gl. 80 kr., za $\frac{1}{4}$ leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide »Danica« dan poprej.

Tečaj LI.

V Ljubljani, 25. marca 1898.

List 12.

Češčena si Marija.

O glas neba,
Iz dna srca
Presladko mi zadôni:
Češčena si,
Marija Ti!
V najlepši rajski kroni!

Vesoljni svet,
Pozdravlja vnet
Devico čisto, krasno:
Zbor vseh rodov,
Spev večno nov
Nji v čast prepevaj glasno.

Saj ona je
V zveličanje
Nam Jezusa rodila;
O kdo vesel
Bi ti ne pél.
Devica, Mati mila!

Zato srce,
Sladko ime
Marija! Ti pozdravlja;
Zaté žari,
Zate gori.
Hvaleče Te proslavlja.

O naj doni,
Glasi, zvoni,
Češčena si Marija!
Kot peva gor,
Nebeški zbor,
Vsa rajska domačija! —

Radoslav.

Pojdite k Jožefu!

»Častijo trume naj vernih kristjanov Te.«

Znova se je približal prelepi praznik močnega svetnika, po katerem deli njegov Varo-

vanec revnemu človeštvu neštivilnih milostij. Znova naj se torej tudi utrdi v naših srcih trdno zaupanje v variha sv. katoliške cerkve, ki je izprosil že toliko dobrot onim, ki so k njemu klicali. Saj nebeški kraj še vedno kliče: „Pojdite k Jožefu!“ On še vedno želi, da častimo in se priporočamo njegovemu redniku, kojega sveto življenje na zemlji je bilo ljudem neznano. On, katerega je sv. Jožef varoval s svojo roko, hrepeni še tudi danes, da se k temu mogočnemu priprošnjiku zatekajo škofje, duhovniki in posvetni velikaši, in hoče, da potožijo sv. Jožefu vsi zatirani in revni delavci svoje trpljenje in pomanjkanje, da mu položijo k nogam svoje prošnje, v katerih prosijo pomoči. To nam pričajo mnoge zahvale, katere prinašajo razni listi. Samo „Pelikán“ je objavil v preteklem letu nič manj, nego 507 zahval za najbolj različne milosti, katere so zadobili verni prosilci po sv. Jožefu. To zaupanje pa mora biti tem večje, če pomislimo, da je sv. Jožef na zemlji sam tudi trpel to, kar sedaj mi prenašamo. Kako torej moreš misliti, da ne bo prosil zate, ki pritečeš k njemu žalosten in potr, on, kateremu je tuga in bolečina razjedala srce, ko je bežal s svojim varovancem pred preganjalci? Bo-li obrnil svoj obraz od tebe, revnega očeta, ki se trudiš za svojo družino, a te vendar tlači pomanjkanje, on, ki pozna očetovske skrbi, ki se je nekdan sam boril za vsak danji kruh? In, ali misliš, da bo sv. Jožefu kako prošnjo odrekel On, ki je dobil od svojega krušnega očeta, kar ga je prosil? Napolni tedaj svoje srce z novim zaupanjem in stopi tudi ti pred podobo sv. Jožefa, odpri mu svoje srce, in prosí ga, kar potrebuješ. Bodi uverjen, da boš dobil. —

Urednik zgoraj imenovanega lista pripoveduje, kako mu je sv. Jožef pred kratkem pomagal. „Neka dobra duša — tako pripoveduje — mi je prinesla 3000 gld. za neko cerkveno ustanovo. Denar zaklenem v miznico. Kmalu potem sem moral odriniti po svojem poklicu. Med tem pa, ko mene ni bilo doma, se pritepe tat in ukrade denar. Ko se vrnem, nisem mogel drugega narediti, kakor da sem brzojavil na vse strani, naj primejo vsakega sumljivega človeka; zraven pa tudi rekel z otroškim zaupanjem sv. Jožefu: „Sveti Jožef! Tebi sem izročil v varstvo svojo hišo in vse, kar je v njej. Tvoja skrb je torej, da mi pripraviš ukradeni denar nazaj“. Ob enem pa obljubim, da bom razdelil 150 Grabherr-jevih malih molitvenikov sv. Jožefa med učence bližnjega ustava, če bom uslišan. — Že drugi dan mi prinese brzojav poročilo, da so v Hamburgu prijeli tatu, ki ima imenovano ukradeni svoto pri sebi. Denar sem dobil nazaj in tat dela sedaj v ječi trdne sklepe, da ne bo nikdar več kaj takega storil.“

Ta je bil uslišan, in zakaj bi ti ne bil, če se obrneš do sv. Jožefa s trdnim zaupanjem? Keller pripoveduje v 156. dogodbah, kako je sv. Jožef pomagal v najbolj različnih potrebah: za zidanje cerkve je čudovito preskrbel denar, zavode obvaroval kužnih boleznij, kupcem izprosil srečno kupčijo, rokodelcem dobrih odjemalcev, poslom dobrih služb. V vojski je ohranil vojake, ki so se mu priporočili, bolnike, ki so že obupavali, je rešil iz bolniške postelje, pomiril je razpor med družinami, mladeničem dobil poštenih nevest, spreobrn timer brezverske sinove, obvaroval zadolžene kmete pred bobnom i. t. d. Skratka: vselej in povsod je pomagal in še pomaga sveti Jožef. Torej, bratje in sestre v Kristusu, zatekajmo se k njemu in pridobivajmo tudi svoje znanke in skrbimo, da bodo častile sv. Jožefa in se nanj obračale „vse trume vernih kristjanov“!

MIHAEL,

po božji milosti in po božjem usmiljenju

knez in škof lavantinski,

mногоčastiti duhovščini in vsem vernikom svoje škofije pozdrav, blagoslov in vse dobro od Boga Očeta in Boga Sina v edinosti sv. Duha!

„Glej, Mihael, eden izmed najprvih knezov, mi je prišel na pomoč.“
(Dan. 10, 23.)

(Dalje.)

I.

O češčenju angeljev.

3.) Navedene besede katekizma katekizmov tudi uče, da je narava angeljev dobra in njih bistvo sveto, zato se naravnost imenujejo sveti.

(Devor. 33, 2). To svetost in pravičnost, prosti dar milosti božje, bi bili morali angelji pokazati v dobrih delih, in tako bi si bili zaslužili vzveličanje. Zatorej pravi glasoviti škof hiponski, sv. Avguštín: „K njihovem vzveličanju je bilo še potrebno, da bi bili prostovoljno vstrajali v resnici, dokler bi bili dospeli do one obilnosti najvišjega vzveličanja, katero bi bilo takorekoč plačilo za njihovo stanovitnost. Te obilnosti vzveličanja niso imeli.“

Angelji bi bili morali sodelovati z milostjo njim podeljeno in tako po dostani poskušnji dospeti v večno vzveličanje. Nekateri angelji so prebili to skušnjo in so se po svojem prostem dobrem sklepu utrdili v svetosti in pravičnosti, v kateri imajo svoje vzveličanje. Drugi pa niso prestali te skušnje. Lucifer, vodja upornih angeljev in zato imenovan glavar hudičev (Mat. 12, 24), ni hotel biti pokoren in podložen (I. Tim. 3, 6). On in njegovi privrženci so se odvrnili, kakor pripazuje jedrnato sv. Avguštín, od najvišjega bitja in so se obrnili k sebi. In božji Vzveličar pravi o hudiču, da ni ostal v resnici. „Ille in veritate non stetit.“ (Jan. 8, 44). Lucifer pač v svoji prevzetnosti ni hotel moliti Boga, kakor je tudi na gori rekel Sinu božjemu: „Vse to ti dam, ako padeš in me moliš.“ (Mat. 4, 9.)

Vsled ošabne vstaje in prevzetnega upora luciferja in njegovih tovarišev je vstal, kakor piše sv. apostol in evangelist Janez, velik boj v nebesih. „Mihael in njegovi angelji, kateri so mu zvesti ostali, so se bojevali z zmajem, in zmaj se je bojeval in njegovi angelji; in niso premagali, in njih mesto se ni več našlo v nebesih. In dol je bil pahnjen tisti veliki zmaj, stara kača, ki se ji pravi hudič in satan, kateri zapeljuje ves svet; dol je bil pahnjen na zemljo in njegovi angelji so bili vrženi z njim.“ (Skr. razod. 12, 7—9). In prvi rimski papež, sv. Peter, piše o grehu angeljev: „Bog angeljem, ki so grešili, ni prizanesel, temveč jih je s peklen-skimi verigami potegnil v brezdno in izdal trpljenju.“ (II. Petr. 2, 4). In sv. apostol Juda Tadej pravi o tem: „Angelje pa, kateri niso ohranili svoje imenitosti, marveč so zapustili svoje stanovanje, je za sodbo velikega dne z večnimi vezmi prihranil pod temo.“ (Jud. 6).

Ta grozni padec hudobnih angeljev nam tudi pojasnjuje njihovo strašno zavist in nespravljivo sovraštvo do ljudij, kateri so poklicani, da zavzemajo njihove prostore v nebesih; pojasnjuje nam njihov neprestani srd in napor, človeka zapeljati in storiti večno nesrečnega.

4.) Nalogo dobrih in zvestih angeljev znači že njihovo ime: angelj, posel, poslanec, katero ne izraža njihovega bistva, marveč njihovo delo-

vanje, njihovo službo. In ta služba korenini v razmerju, v katerem 'so z Bogom, med seboj in z nami ljudmi. Z Bogom so angeli v tesni zvezi, mu služijo z največjim spoštovanjem, v stano- vitni zvestobi, v najponižnejšem čiščenju in mo- ljenju, v neprestanem slavljenju, hvaljenju in po- veličevanju, v svetem veselju in radovanju. Med seboj so veliko duhovno kraljestvo in so z ozirom na spoznanje in voljo v najlepšem duhovnem ob- čestvu.

Kot dobri vzveličani duhovi imajo angeli živo sočutje za srečo in nesrečo človeškega rodu, kateremu pomagajo dosežati pravi namen. Ta nji- kova delavnost se kaže v vseh glavnih dobah božjega razodetja. Že ob stvaritvi s. se prikazali prepevajoči angeli, kakor izvedamo iz knjige Jobove. (Job. 38, 4. 7). Angelj je nastopil, ko sta prva človeka odpadla od Boga in zgubila raj. (Gen. 3, 24). Angeli so nastopali v dobi očakov, Mozes, Jozve (Joz. 5. 13. 14), sod- nikov (Sodn. 2, 1—4), kraljev (III. Kralj. 13, 18; IV. Kralj. 1, 15), prerokov (Izaj. 37, 36; Dan. 14, 33. 36. 38). — Zlasti pa so bili de- lavni ob dopolnitvi časa, ob izvrševanju dela človeškega odrešenja. Tako oznanijo v sv. noči rojstvo dolgo zaželenega Mesije; zato se prva izmed treh božičnih maš, katero služi duhovnik o polnoči, imenuje angeljska maša. Ravno tako oznanijo častitljivo vstajenje in vnebohod božjega Vzveličarja. Oni posredujejo in pospešujejo apo- stolsko delovanje v prvi cerkvi, kakor nam ob- širno poroča sv. Lukež v svojem Dejanju apo- stolov. (Dejan. ap. 8, 26; 10, 1—8. 11. 13; 12, 5—12, 27, 23—26). Slednjič se bodo an- gelji prikazali pri zadnji splošni sodbi in bodo opravljali svojo službo. In takrat se bo prikazalo znamenje Sinu človekovega na nebu, in tedaj se bodo jokali vsi rodovi na zemlji in bodo videli Sinu človekovega priti v oblakih neba z veliko močjo in veličastvom. In bode poslal svoje an- gelje s trobento in z velikim glasom, in zbrali bodo njegove izvoljence od četirih vetrov od kraja do konca neba ... In zbrali se bodo pred njim vsi narodi, in jih bode razločil (po svojih angeljih). kakor pastir loči ovce od kozlov". (Mat. 24, 30. 31; 25, 32). (Dalje prih.)

Recimo dve tri o popolnosti.

(Dalje.)

Mnogo je taci, mej posvetnimi, pa tudi mej redovniki, koji mislijo, da je dosti, če se varu- jejo smrtnih grehov in vže bodo živeli v milosti božji, a ne zmenijo se za popolnost; češ na tak način prišli bomo lahko do izveličanja. Toda tudi taki se zelo motijo. Da bi tudi ne bil smrten

greh, ako se ne trudijo dospeti do popolnosti od- govarjajoče njihovemu poklicu; vender je gotovo, da bodo taki lahkomišljeni kristjani padli v velike pregrehe in prišli v nevarnost se večno pogubiti.

Težko je vršiti deset zapovedi božjih, ako ob jednom ne izpolnujemo tudi svetov božjih, če se ne prejema svetih zakramentov, če se ne moli, če se ne kroti lastno poželenje; kedor ne deli miloščine, ne dela telesnih dobrih del usmi- ljenja i. t. d. Ogenj brez gorkote ugasne; sneg brez mraza skopni, voda, ako miruje, se usmrači i. t. d. Prav tako umrje tudi milost božja in ljubezen brez dobrih del, koja jih hranijo, gojé in krepcajo.

Imamo še drug vzrok, radi kojega je skoraj nemogoče, da bi taki mlačni kristjani točno vr- šili zapovedi božje, in ta je, ker sčasoma pali bodo v mnogo malih grehov in ti kmalu odpro vrata smrtnim grehom, da si oni kaj tacega ni mislili niso. Zato beremo v sv. pismu, da kedor se ne varuje malih, kmalu pade v velike. Oglejmo si to resnico na vsakdanjem izgledu. Dekle se začne lepo oblačiti češ, da ne bo grša, nego so druge vrstnice: brzo začne brez potrebe ozirati se okoli; taki brezskrbni pogledi vzbude jej v srcu gotove občutke, koji v prvem početku ni grešni niso: potem postanejo pregrešni in na- zadnje izgube cvetko devišтва.

Izgled za to nam daje tudi pismo stare za- veze. Mojzes vspel se je na goro Sinaj in tam gori na vrhu zavil v svete oblake imel je dolge in sladke pogovore z Očetom nebeškim. Narod izraelski nahajal se je med tem časom na pod- nožju gore. — Kaj pa je delal? Sv. pismo pravi, da so ležali brez posla. No, to še ni nič hudega. Malo lenobe, družega nič. Dolg čas jim je po- stajal. Začeli so igrati, vabiti drug družega na pojedine. Tu se je zopet igralo, jedlo in pilo brez mere, in plesalo. Današnji svet bi rekel, da so bili razpuščeni, razuzdani. Kaj pa sedaj? Vsega siti in ker so videli, da Mojzesa toliko časa ni nazaj, šli so k Aronu in ga prosili, naj jim na- redi vidljivega boga, kakoršne so videli pri Egip- čanih. Žene in dekleta znosila so skupaj svoje zlate uhane in prstane in iz tega zlata vlili so tele, okoli katerega so potem plesali in mu iz- kazovali božje čiščenje.

Vidiš draga bralka in dragi bralec, kako so Izraelci iz malih pregreškov hitro padli v ne- zvestobo do Boga, do malikovalstva, do največe hudobije! Prav tako zgodilo se bode preje ali kasneje tudi s teboj. Malo na malo, da ne bodeš ni sam opazil, padal bodeš v male grehe in preje, nego opaziš, zagaziš v velike grehe in duša tvoja pride v nevarnost večno se pogubiti.

Dokazali smo do sedaj, da je prvi pogoj priti do popolnosti, da gojiš v sebi svete želje po popolnosti, a te želje treba, da so stalne, ker sicer ni mogoče priti do vzvišenega smotra. V protivnem slučaju postanejo želje vse bolj slabe, in s časom pride človek v mlačnost, in je potem v veliki nevarnosti njegovo duševno izveličanje.

Drugače je pri rokodelcih in pri tistih umetnikih. Kadar ti pridejo do gotove stopinje dovršenosti, rečemo rokodellec ali umetnik dosegel je svoj vrhunec. Ni pa tako pri popolnosti. Ta obstoja v ljubezni; ta pa raste toliko časa, kakor to zasluži Bog sam, koji je uzvišeni predmet ljubezni naše. In kakor je Bog predmet ljubezni naši neskončen, tako je tudi ljubezen naša do Njega neskončna, tako nas uči sv. Tomo Akv. — In ker tedaj ljubezen naša nima konca, zato tudi želje naše po njej nikoli ne morejo jenjati. Iz tega sledi, da oni kristijan ni popolen, kateri pride do gotove stopinje ljubezni in se tam ustavi, ampak le oni, koji si vedno prizadeva priti do višje stopinje. — Isto trdi tudi Salomon, ko piše, da steza do popolnosti, koja je pot, po kateri imajo stopati pravični, zmeraj raste v svetlosti večih kreposti, dokler ne pride do popolnosti, koja se bode uživala na nebu. In sv. Duh sam pravi v „skrivnem razodenju“: „Kedor je pravičen, naj postane še bolj pravičen, in kedor je svet, naj postane še sveteljši“ — „Qui justus est, justificetur adhuc, et sanctus, sanctificetur adhuc“ — (Apoc. c. 22, 11.). Kedor je popolnoma, želi postati še bolj popolnoma.

Da je temu tako, vidimo tudi v življenju apostola narodov, sv. Pavla. Brez dvoma je on jeden največjih svetnikov, on je zvezda prve vrste na nebu naše sv. cerkve. Kako so ga preganjali, koliko je on pretrpel in sicer vse radi Kristusa križanega! In kedo bi mogel zadostno opisati preveliko ljubezen njegovo, kedo njegovo zamaknjenje? Vender pa se sv. Pavel še ne smatra popolnega pišoč: „Non quod jam acceperim, aut jam perfectus sim (Philip. 3, 12.). Sam nam izpove, da so ga kamenjali, večkrat bičali, da je bil večkrat v nevarnosti na morji itd. Naštevava nam svoja nočna bdenja, svoj post, glad, žejo, mraz itd. Pravi, da je bil zamaknjen v nebo in da je slišal skrivnostne besede, kojih človek ne sme govoriti. Slednjič trdi, da ne živi on v sebi, ampak da živi le v Kristusu. „Vivo ego jam non ego; vivit vero in me Christus.“ Vender pa le trdi, da še ni popolnoma. V čem tedaj obstoja popolnost po naukih apostola narodov? Zmerom treba napredovati po mogočnosti: prizadevati si z željami in deli do vse večje popolnosti. Naj tedaj noben kristijan ne reče: dosti mi je do tu, če se mu tudi vidi, da je dosegel visoko sto-

pinjo popolnosti; ker, ko tako govori, je vže zapustil stezo popolnosti prej, nego li je došel do smotra svojega, t. j. do izveličanja. Prav tako nas uči tudi sv. Avguštin in sv. Bernard.

† Magdalena Gornik.

(Nekaj besedij o njej.)

Nekateri, zlasti izmed mlajših in novejših bralcev naše cenjene „Danice“ bi vtegnil vprašati: Kedo pa je bila ta Magdalena Gornik? Kratek odgovor na tako mogoče vprašanje najdejo spoštov. bralci v 2. zvezku časnika „Venec cerkvenih bratovščin“. Rečemo pa odkrito, da bi bili mi, in z nami vred še marsikdo drugi rad o tem prečudnem bitju, kot je bila imenovana Magdalena, bral še dokaj več. Prejšnja leta, zlasti okoli 1849. in še nekaj naprej, se je o Magdaleni Gornik mnogo govorilo in tudi pisalo. Imenovali so jo sploh „zamaknjeno Magdaleno iz Gore pri Sodražici“, in svet, izobraženi in neizobraženi je o njej razno govoril in sodil. Eni so tolmačili njena zamaknjenja kot naravna, t. j. imeli jih za resnična; drugi so pripisovali to nenavadni bolezni; manjkalo pa tudi ni takih, ki so obsojevali Magdaleno prav zelo nemilo. Poznejša leta je bilo govorjenje in pisanje o njej skoraj popolnoma umolknilo; dasiravno so se njena zamaknjenja ponavljala vsaki dan. O njeni smrti († 13. febr. 1896) in o njenem pogrebu je nekoliko kratkih besedij spregovoril „Slovenec“; za trdno pa smo se takrat nadejali in pričakovali, da se bo pisanje o pokojni oživilo vnovič, in da bo kedo, ki je živel dalj časa ž njo ali vsaj v njeni neposredni bližini, našemu narodu kaj več zapisal o njej. Škoda, da je v. č. g. bloški župnik Janez Kaplenek, pri katerem je živela okoli 25 let, prezgodaj umrl († 1893); on bi bil pač vedel o njej največ pisati. Razun v „Slov.“ in „Vencu“ se tedaj o t. Magdaleni po njeni smrti ni nič pisalo. Zakaj ne, to ni namen in tuji ne poklic pisalca teh vrstic. Ker pa imam že pero v roki, naj omenim na kratko, da mi je bila prilika, z blago Magdaleno občevati osebno dvakrat. Vprvič sem jo videl dne 24. junija 1884. Šel sem bil ob godu čestitat na Bloke svojemu nekdanjemu součencu iz mladostnih let, takrat pa župniku ondi, v. č. g. Jan. Kaplenku. Da je bila Magdalena pri njemu nekako v službi, sem poprej že vedel, a taisti dan mi pri obilno zbrani družini to ni prišlo na um, da bi se bil zanimal za njo. Popoldan sem si bil šel v spremstvu tedajnega bloškega č. g. kaplana M. P. ogledati oni gričnati kraj izven Blok, o katerem nekateri mislijo, da bi bilo ondi stalo staro rimsko mesto „Metulum“. Povrnivši se nazaj v župnišče, bližal se je kmalu čas večernega Ave Marijinega zvonjenja, in zdaj mi namigne č. g. kaplan, naj grem ž njim. Peljal me je v neko sobo v nadstropju. Vstopivši v njo ugledam žensko osebo, — bila je Magdalena, — sedeti oblečeno na postelji. Bila pa je že v nezavesti. Približava so postelji. Ene trenutke pozneje pade nekako z močjo znak na zglavje, in zdajci pričelo se je zamaknjenje. Njeni pogled obrnjen je bil proti nebu, šepetala je na tihem, povzdigovala je en čas roke kakor k molitvi, en čas jih vila zopet kakor v nekakem obupu, in kmalu so ji zopet razprostrte roke omahnile po postelji. Glas njen je bil en čas kakor izraz začudenja, en čas pa zopet kot znak žalosti in britkosti. G. kaplan je bil

teh zamaknenj že vaju, in mi je tiho šepetal, kaj se zdaj in zopet zdaj z zamaknenko godi. Trajalo je to morebiti kake pol ure. Poslednjič je Magdalena kakor nekako utrujena, mirno znak obležala, in gosp. kaplan mi je djal, da se jej zdaj kmalu povrne zavest. Bilo je res tudi tako. Ko se je zdramila, obrnila se je proti nama, ki sva stala še vedno poleg postelje, ter vprašala: „Ali so to tisti prijatelj našega č. g. gosp. župnika, ki so jih prišli obiskat z Gorenjskega?“ Pomenkovali smo se potem še precej časa o tem in onem, vprašati pa je kaj o zamaknenju se nisem upal.

Pozneje sva z g. župnikom o Magdaleninih zadevah še marsikaj govorila. Vprašal sem ga med drugim, če res on, — kakor sem slišal praviti, — njena zamaknenja popisuje, pa mi je djal, da o tem spisuje ona sama. Vprašal sem ga tudi o spremembah njenih zamaknenj, na kar mi je odgovoril, da se taista nekako strinjajo s cerkvenim letom.* Iz tega je tudi lahko razvideti, da je bilo njeno trpljenje o zamaknenjih v postnem času in proti koncu tistega najhujše. Že to pa tudi nekako dokazuje, da so bila njena zamaknenja kaj več, kot edino le natorna bolehnost; zakaj veliki teden ne spada vedno v eni in isti čas, se včasih zategne po več tednov. Magdaleno trpljenje na veliki petek pa je bilo vsako leto enako. —

Naslednje jutro, — ostal sem bil še čez noč na Blokah — sva se z Magdaleno še videla in o mnogem pomenkovala. Le o njenih zamaknenjih je nisem hotel ničesar spraševati, kar pa obžalujem še sedaj. Vendar naj pa pri tem opomnim, da sem že poprej slišal, da o tem sploh ni govorila rada, toraj je nisem hotel s tem nadlegovati. Kakor sem pa opazil, je ona opravljala navadna, bolj lahka domača opravila, in videti je bilo, da jej delo ne napravlja nikakih težav. Podarila mi je pred odhodom tudi podobico v spomin, na katero je zapisala svoje ime. Še to naj povem, da je bila z obiskovalci zelo prijazna, da nekako prikupljiva, tako da se ni bilo lahko ločiti od nje.

Ker me je prijazni gosp. kaplan ob odhodu spremil do Velikih Lašč, sem ga med potjo še mnogo spraševal o Magdaleninih zadevah. Pravil mi je med drugim, da se je njeno prvo zamaknenje zgodilo v dan njenega prvega sv. obhajila; da sedaj prav nič ne uživa, da ji je celo duh jedil nekako zoprni, in da živi o samem sv. obhajilu, katerega je prejemala navadno vsako nedeljo. Po vsakem sv. obhajilu se je malo časa zamaknila; enako tudi med sv. mašo, in vselej, kadar so šli previdet kakega bolnika s presv. R. Telesom. —

Domu grede iz Blok obiskal sem mimogrede še Šmarno Goro, pravil sem takratnemu ondotnemu č. g. duhovniku Fr. Š., od kod da pridem, in česa sem bil priča na Blokah. Vprašal me je, kaj jaz o tem mislim in sodim. Odgovoril sem, kar trdim tudi še danes: „prazna ta reč ni!“

* Pozneje sva enkrat z nekim drugim g. duhovnikom govorila o Magdaleni, in tudi on mi je izrekel misel, da so se njena zamaknenja nekako strinjala s cerkvenimi molitvami. Djal mi je, da jo je nekaj obiskal, in jo vprašal, kaj je tisti dan videla v zamaknenju. Djala je, da je videla več v rudeče oblečenih duhov, in da je bil eden vmes tudi v škofovski opravi. In v resnici so nanese tisti dan cerkvene molitve na več mučnikov, med katerimi je bil eden tudi škof. Pis.

Kako dobro leto potem pripeljal sem se bil v spremstvu N. H. iz Šk. L. od zgornje gorenjske strani doli. Na postaji v Podnartu reče mi moja spremljevalka, ki je bila že dolgo časa osebno znana z Magdaleno: „Močno se mi dozdeva, da je tamle vstopila v naš vagon Magdalena iz Gore.“ Pogleda jo še enkrat, in pravi na to: „Res, ona je.“ se proti njej obrne in jej reče: „Ali se midve ne poznave?“ Ko naju ogleda, se je močno oveselila, prekoračila je koj sedežno pregrado, in se vsedla med naju. Ko je pa to vzbudilo pozornost še nekaterih drugih sopotnikov, dala nama je koj s prstom na usta znamenje, naj molčiva, kedo da je. Se ve, da smo si imeli zdaj mnogo povedati in se vprašati itd. Povedala nama je, da je bila na romanju na Brezjah. Na mojo opazko, kako da se tako sama napravi na tako doljni pot, djala jo, da je s krčmarico in ženo Janeza Gabrieliča dobro znana, da je pri njej z vsem potrebnim dobro oskrbljena in v vsem popolnoma varna. — Ako kdaj v življenji: ta dan mi je drdral železnični vlak veliko prenašlo naprej. Proti Škofji Loki peljaje sva prigovarjala Magdaleno z mojo spremljevalko, naj gre tudi ona tja, in naj ondi prenoči; a rekla je, da je v Ljubljani pri preč. g. kanoniku U., kjer je navadno ostajala, za gotovo obljubila, da pride z popoldanskim vlakom nazaj, in če tega ne spolni, vtegnili bi ondi skrbeti, da se jej ne bi bilo med potjo pripetilo kaj žalega. Na Škofjeloški postaji smo se poslovili drug od drugega. Od takrat je nisem videl več. Na I. slov. katoliškem shodu v Ljubljani sešla sva se bila s starim prijateljem, župnikom g. Kaplenkom, in sem ga vprašal, se ve, tudi glede Magdalene, kako da je kaj z njo, in djal mi je, da vedno enako, kakor po navadi.

Po smrti v. č. g. župnika Kaplenka († 1893.) podala se je Magdalena zopet na svoj dom na Goro nad Sodražico, kjer je zdihišla svojo blago dušo 23. febr. 1896. Bila je ta dan 1. nedelja v postu.

Želeti bi bilo pač, da bi se o rajni še kaj več pisalo. To bi po naših merodajnih mislih storili najlažje oni, ki so imeli priliko ž njo več občevati in opazovati njena zamaknenja. Kam so neki prišli tudi njeni spisi, katerih je baje več sestavila? Ako se zadnja leta o Magdaleni javno menda prav nič ni pisalo, bi se pač smelo to zdaj po njeni smrti brez skrbi povedati našemu narodu, iz katerega srede je izšlo to v resnici občudovanja vredno bitje. Ko bi bila dobiti morda tudi njena slika, — kar pa povsem dvomimo, — naj bi se tudi njeni obraz rešil pozabljivosti z bolj natančnim popisom njenega življenja vred. Gotovo bi bi bilo s tem zelo mnogim ustrezno; naj bi naš narod zvedel, kedo in kaj je bila blaga rajna Magdalena Gornik! — L—k.

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Ljubljane. (Konferenca salezijanskih sodelavnikov.) — Ne morem si kaj, da ne bi podal tudi cenj. čitateljem „Danice“ nekaj črtic o konferenci salezijanskih sodelavnikov, katera se je vršila na praznik sv. Frančiška Saleškega, dne 2. svečana v dvorani „Katedrala“. Res, prav dobro se je obnesel tisti večer vsem, kateri smo se vdeležili in prav veselega srca smo se vračali domov. Ob 6 uri je nastopil preč. g. Ivan Smrekar, katehet v Ljubljani, ter nagovoril slavno občinstvo z lepim krščanskim pozdravom: „Hvaljen

bodi Jezus Kristus". Nato je govoril o delovanju salezijanskih naprav v Ljubljani ter na Kranjskem sploh.

Govoril je častitljivi mož o silnih stiskah, ki ga tarejo radi prevelikih skrbi, katere pa mora največ on sam prenašati. Govoril je tudi, koliko ga stanejo naši dijaki v Turinu in v drugih salezijanskih zavodih, in kako da se obnašajo. Opisoval je tudi nadalje o nehvaležnosti nekaterih dečkov in njih staršev. Pač res to boli blagega moža, ki se tako neumorno trudi za srečo in blagor mladine.

Slednjič je še priporočal, kako da se moramo priporočevati materi Mariji, katera toliko za nas skrbi, ter prosil slavno občinstvo, da naj vstane s sedežev, in ž njim vred moli trikrat „Češčena Marija“, in glej, v trenutku smo bili vsi na nogah, ter molili s tako pobožnostjo, da še nisem izlepa videl in slišal tako lepo moliti. Gnilo je marsikterega do solz. —

Nato pa je nastopil mladenič salezijanske družbe g. Avgustin Anton Jakopič, kateri je moral radi bolehnosti priti za nekaj časa v Ljubljano. Stopivši na zato pripravljeno leco, je govoril o delovanju Salezijancev. Posebno živo je naslikal delovanje čast. g. Smrekarja, ter njegovo trudapolno prizadevanje za ustanovitev Salezijancev na Kranjskem. Ko pa je dalje v lepo vbranih besedah slikal trpljenje prečast. mu dobrotnika, težave in nadloge, v njegovem vnetju za blagor mladine, nastalo je mahoma splošno ihtenje. Skoro ni bilo očesa, ki bi bilo oni trenotek suho. Pač se mi ni zdel nič več oni mladenič kot preje, tako je bil vnet v govorništvo. Njegovo obličje ni bilo več, kakor obličje navadnega človeka, ampak bilo je nekako vzvišeno, nadnaravno. Njegova beseda je segala vsem poslušalcem tako v srce, da je marsikdo rekel odhajajoč proti domu: pač lepa in koristna naprava je to, tudi jaz hočem pomagati za ubogo mladino. Toraj iz tega se razvidi, da je res potrebno in koristno, da se vstanovi pri nas zavod Salezijanski. In govora tega mladeniča se razvidi, kako on živo opisuje, kaj da bi bilo iz njega, ako bi ga milost božja in dobrota vis. čast. mu dobrotnika g. sp. Smrekarja ne sprejela v zavod salezijanski. „Bil sem revež“ — tako je govoril — „imel sem tudi večkrat slabe tovariše in bil sem že prav na potu v prepad. toda milost božja me je privedla na pravo pot, in poklicala v drugi stan, v ves drugi. kakor sem si ga jaz sam kdaj namenil, in glejte, popustil sem poln svetne slabosti, ter stopil v zavod, kjer me je klical božji glas, in sedaj me vidite tu pred Vami. Srečen sem, zadovoljen in vesel v svojem stanu. Srečni so tudi drugi, ki so z menoj vred na Laškem v Don Boskovih zavodih. Bog nas je hotel imeti, in glejte, slušali smo njegov glas.“ — Preveč bi imel pisati, ko bi ves njegov govor na tem mestu podrobno razkladal, dovolj je to, da je mladenič sam pokazal, kako je pri nas koristno napraviti salezijanski ustav. Koliko mladine, ki je takorekoč zgubljena za večno, bi se rešilo, in vzgajilo v duhu božjem, koliko jih je, da bi radi vstopili v zavod, ko bi ga imeli pri nas. Toraj oprostite dragi čitatelji „Danice“, ako si drznem Vas prav ponižno prositi, da podpirate to napravo in videli bode, da Vam Bog stotisočkrat povrne že tu na zemlji in enkrat v nebesih. — Darove v ta namen vsprejema prečast. g. Ivan Smrekar, katehet ljudskih šol v Ljubljani.

Ko je končal ta mladenič svoj jako lepi in jedernati govor, se je pobiralo za naše slovenske dijake v Turinu, ter so se vpisovali novi udje v bratovščino.

H koncu izrečem željo, da bi se večkrat napravile take konference in bile bi obiskane v vedno obilnejšem številu.

Salezijanskim dobrotnikom in sotrudnikom pa zakličem: Bog jih živi! Bog jim povrni tisočero! —

Fr. S

Razgled po svetu.

Avstrijsko. 13. dan marcija je še precej mirno minul. Pravi Avstrijci se niso vdeleževali: nikakih slavnostij ta dan. Kakor vedno, tako so tudi sedaj imeli glavno besedo socijalni demokratje, židje in nemški nacionalc. Kedarkoli se kje vrši kako sovražno gibanje, bodisi proti cerkveni ali proti svetni oblasti, tedaj se zedinijo ti nezadovoljni elementi. — V večjih mestih so napravili imenovani razgrajči nekake shode. Tako so drli na Dunaju na centralno pokopališče. Tu je bil zbran cvet nezadovoljnežev. Videti je bilo mnogo socijalnih demokratov, židov, anarhistov, nemških nacionalc, mnogo nemških buršev; vsem tem je načeloval slavno-znani Wolf. Delavcev je bilo okrog 50 000 (seveda mnogo žensk in otrok). Zvečer so se vršili razni shodi. Na jednom je govoril kričač Wolf, ki je obljubil v drž. zboru najhujšo opozicijo in obstrukcijo. — V Lincu, Gradcu, Pragi in drugodi so se shodi mirno vršili.

Ogersko. Kaka prostost vlada na Ogerskem, kjer načeljujejo liberalci, pokažejo vedno volitve. Veliko vladi nasprotnih volilcev zapro, da ne morejo priti na volišče. Ako pa vidijo, da bo vladin kandidat propal, tedaj najamejo vojakov, ki obkolijo volišče, da ne morejo priti do njega vladini nasprotniki. Mnogo tisočev se potrosi za volitve. Tako je nedavno priznal v ogerski zbornici liberalni poslanec Rohonczy, da mu je vlada poslala 5000 gld., katere naj bi razdelil med volilce, da zanj glasujejo. Po volitvi je hotel denar povrniti, a vlada ga ni hotela sprejeti, češ, da ni potreba. Ta liberalni kandidat je nasvetoval, naj poslanci razdele oni denar, kojega jim je vlada doposlala, med reveže, ki trpe mnogo pomanjkanja. Zadnjič je govoril ljudski poslanec Major o vojaki. Rekel je, da je tudi vojakom potrebna verska vzgoja, in da bodo le tedaj dobri domoljubi, ako bodo tudi Boga častili. In kaj je odgovoril na to minister apostoljskega kralja ogerskega? „Kar se tiče nравоverske vzgoje, nimam ničesar odločevati. Naša dolžnost je vzgajati vojake a ne kapucine.“ Kaj ne, lep odgovor?

Nemško. Breslavski nadškof, kardinal Kopp se te dni mudi v Rimu. Vsi nemški listi se bavijo s tem potovanjem in naštevajo najrazličnejše vzroke, zakaj je potoval cerkveni dostojanstvenik k sv. očetu. Največ jih je mnenja, da bo posredoval pri sv. očetu, da ta vpliva na centrum, ko se bo šlo za pomnoženje brodovja. Drugi trdijo, da naj sv. oče deluje na to, da vzame Nemčija misijone v zahodni Aziji pod svoje varstvo. — Vendar se gotovega prav nič ne ve.

Kako postopa nemški naučni minister pravično (?) nasproti katoličanom, se je nedavno pokazalo, ko so nastavljali učitelje. V Zlotovu je katoliška šola, ki ima 100 katoliških in 10—12 protestantskih otrok, izpraznjeno mesto družega učitelja je dobil protestant.

Ravno tako sta nastavljena v Waldeku, kjer je 100 katoliških in 10 protestantskih otrok in v Omullu pri 100 katoliških in 17 protestantskih otrokih 2 učitelja protestanta. — Ravno tako je tudi šolski nadzornik v izključno katoliških šolah protestant.

V zbornici je interpeloval nek katoliški poslanec ministra, češ, da protestantski nadzornik sprašuje katoliške otroke verouk. To je že največja predrznost. Stariši teh otrok so se pritožili vsled takega postopanja nadzornikovega, ker nočejo, da bi protestant poučeval in spraševal katoliški verouk. Vlada je seveda zagovarjala nadzornika, da je to storil iz nevednosti.

Monakovo. Bavarski princ Luitpold je praznoval 12. t. m. svoj 78 rojstni dan. Vsi časopisi so na slovesen način se spominjali svojega vladarja in izražali željo, naj ga Bog ohrani še mnogo let. — Škofija Würzburg je po dolgem čakanju konečno le dobila svojega škofa v osebi stolnega kanonika Schlöra. Vsled tega vlada veliko veselje med ondotnimi katoličani.

Rim. Nedavno je bilo več romarjev iz Švice v avdijenci pri sv. Očetu. Neki časnikar, ki je bil tudi navzoč pri sv. maši, objavlja sledeče: „Leo XIII. je, dasi je vsled visoke starosti že nekoliko upognjen vendar jako prikupljive postave. Njegove oči izražajo ljubezen in zadovoljnost. Pri sv. maši je molil počasi, besede je izgovarjal razločno, maša je trajala 40 minut. Pri izpovedi je stal globoko priklonjen. Poklekoval je do tal z neko mladeniško navdušenostjo brez vsake opore. Čarobna tihota je zavladala med povzdigovanjem. Spomin za žive je trajal jako dolgo. In kako je bil zbran pri sv. obhajilu! Te pobožnosti ni mogoče popisati; vtis, kojega sem dobil pri tej sv. maši, mi ne izgine nikdar iz spomina.

Ker vlada v Rimu že dalj časa bolezen influence, je sv. oče po kardinal-vikarju Parochiju za letoš odpravil post v mestu.

15. t. m. je minulo 40 let, odkar je vstopil kardinal-dijakon Mertel v sv. kolegij. On je najstarejši med kardinali in jedini, ki ni mašnik. Pokojni papež Pij IX. ga je imenoval l. 1858 kardinalom, sedaj je kancelar rimske cerkve in je kljub visokej starosti še vedno delaven.

Pretečeni teden so dospeli v Rim oni kardinali, ki so bili l. 1897 imenovani kardinalom, da vsprejmejo v prihodnjem konzistoriju, ki se bo vršil 23. t. m., rudeče klobuke.

14. t. m. je sprejel sv. oče v avdijenci švedsko-norveškega prestolonaslednika.

Apostoljskim vikarjem v Sahari je imenovan P. Augustin Hacquard, rodом Nemec. Deloval je že od l. 1895 v Afriki, ob Senegalu in Sudanu in mnogih družih krajih. L. 1897 je bil obolen in se zdravil dalj časa na Francoskem. On je jako imenitna oseba tudi vsled velikega znanja afriških pokrajin. Za časa njegovega delovanja se je število spreobrnjenцев jako povišalo.

Katoliška cerkev na Angleškem. Kapucinec P. Gregor je nedavno na shodu v Krefeldu precej natančno popisal cerkvene razmere na Angleškem. On pravi: Ni je morda druge dežele, v katerej bi dosegla katoliška cerkev toliko uspehov, kakor ravno na Angleškem. Ti vspehi pa datirajo iz časov kulturnega boja na Nemškem. Mnogo duhovnikov, ki so bili pregnani iz Nemčije, so našli tu mirno zavetje. P.

Gregor je tudi moral zapustiti svojo domovino. B-žal je na Škotsko. Tu ga je sprejel neki škotski bogataš, ki je sklenil poučevati duhovnike v angleščini. V kratkem času se je tudi P. Gregor naučil jezika in postal župnik v Salfordu. Iz lastne skušnje je pripovedoval na tem shodu: Škoti so pošteno zvesto ljudstvo, ki ne pozna niti laži, niti tatvine. Obžalovanja so vredni ti ljudje, ker so morali prisiljeni se pokalviniti. Mnogo izmed njih je vendar še ohranilo katoliško vero, največ privrženцев imamo med Irci. Na Angleškem je prebivalstvo večinoma protestantsko. Katoličani so le Irci, ki so se naselili na Angleško. Ti jedini so ostali tudi za časa Henrika VIII., ko so se vršila kruta preganjanja katoličanov, zvesti svoji veri. Akoravno je preganjala vlada na vse mogoče načine duhovnike, in je moral marsikateri dati svoje življenje in prečiti mučeniško smrt za Kristusa, vendar ni nikdar manjkalo duhovnikov, ki so na skrivnem delovali in opravljali daritev sv. maše. Polagoma so se odpravljali sovražni zakoni in cerkev se je smela vedno prosteje razvijati. Pokojni papež Pij IX. pa je ustanovil cerkveno hierarhijo. Število katoličanov je sedaj hitro naraščalo. Katoličani se dele v vsaki občini v 3 razrede: 1. prav verni in pobožni katoličani; 2. oni, ki imajo vero, a so udani pijači in ne spolnujejo svojih dolžnostij; 3. zadnji stoje v sredi. To dela duhovnikom mnogo težav. Duhovnik mora biti dušni pastir, ob enem tudi čuvaj. In vendar ne vlada nikjer lepše razmerje med duhovnikom in ljudstvom, nego na Angleškem.

Kako pa nastajajo cerkve na Angleškem? V Manchestru in okolici je 25 cerkva; vse te so sezi-dali z denarjem, katerega so nabrali delavci. Cerkev-nega premčenja ni; vse stare, bogate ustanove je pobrala anglikanska cerkev. Ni je jedne katoliške cerkve na celém Angleškem, da bi imela stalen do-hodek. Cerkve in šole pa so popolnoma slobodne, kajti Angleži spoštujejo verski čut drugovercev in se sramujejo krvavih preganjanj katoliške vere. Iz te verske vstrpljivosti pa je nastala popolna svoboda šolstva. Kakor hitro se kje ustanovi kaka šola, tedaj pošlje država zdatno podporo. Večina katoliških fara ima prav dobre šole, v katerih imajo duhovniki od-ločilno besedo. Podpora, katero daje država, je tolika, da zadošča za vzdržavo šole. Vsako leto nadzoruje neki višji uradnik šole, a za verske zadeve se nič ne briga. V zadnjih 40ih letih so se razmere jako zbolj-šale katoličanom. Da se katoličanstvo tako močno širi, pripomorejo največ brezštevilna spreobrnjenja zlasti med anglikanskimi duhovniki. Tudi cerkve se vedno bolj marljivo grade. Dočim je bila l. 1860 v Manchestru le jedna katoliška cerkev, jih štejemo danes 25. London ima 100 katoliških cerkva in ka-pelic. Gotovo je Angleška jedna izmed prvih evrop-skih držav, v katerej so zastopani vsi redovi, katere cerkev pozna. Vendar pa se blagostanje države ne manjša, marveč nasprotno se širi sreča in zadovolj-nost po onih krajih, kjer se naselijo redovi.

Melitskim patriarhom je imenovan msgr. Peter Dacherajdschiri, prej škof v Banias.

Chili. Južno-ameriški listi prinašajo sledeči do-godek: V zbornici v Sant-jago se je razpravljalo o verskih stvareh. Poslanec Pleitado je v svojem brez-boštvu tako zašel, da je hudo preklinjal Kristusa, njegovo cerkev in duhovščino. Za njim je govoril duhovnik Ossa in energično protestoval proti bogo-

kletnim besedam. Po svojem govoru je padel na kolena in med veliko tiboto zaklical: „Jaz molim mojega Gospoda Jezusa Kristusa in ga priznam kot Boga in kralja, kot gospodovalca vseh narodov.“ Prebivalci iz Sant-jago so napravili vnetemu zagovorniku navdušene ovacije. Iz cele republike dobiva čestitke. Ondotni nadškof mu je podaril bogato darilo.

I. Bratovske zadeve

molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec marec (sušec) 1898.

(Spis potrjen in blagoslovljen od sv. Očeta.)

a) Glavni namen:

Češčenje sv. razpela.

b) Posebni nameni:

25.) **Marijine oznanjenje.** Hiša habsburška. Marijanske kongregacije po srčnih solah.

26.) **Praznik dragocene krvi.** Da bi se dovolj cenilo naše odrešenje. Prevelike težave pri dušnem skrbovanju. Razburjene občine. —

27.) **Tiha nedelja. Sv. Rupert.** Solnograško in Koroško. Milest za pravi spokorni duh pri vseh stanovih. Neko znanstveno podjetje.

28.) **Sv. Janez Kapistran.** Zmaga sv. križa na Ogerskem. Voditelji krščanskega ljudstva. Dijaška društva.

29.) **Sv. Ludolf.** Krščanski umetniki in učenjaki. Napredek v učenju. Na živcih bolni

30.) **Sv. Angela.** Zmagoslavno premaganje strahu pred ljudmi. Dosega zakonskega miru in sreče. Odvrnjenje poljskih nezdod.

31.) **Sv. Guido.** Zametovanje slabega časopisja. Vse dopolne, pa še ne uslišane zadeve. Udje molitvenega apostoljstva in bratovščine Srca Jezusovega, ki so umrli meseca marca in ki bodo meseca aprila umrli.

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Srca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprosnje N. lj. G. presv. Jezusovega Srca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Mohorja in Fortunata, naših angeljev varhov in vseh naših patronov Bog dobrotno odvrni od naše detele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestovanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe. — Neki višji, da bi se mu na priprosnjo M. Božje in sv. Antona omehčalo srce in pripoznal pravično stvar. — Bolni mož, da bi se mu obrnilo na kak način.

Zahvale:

Spolnjujoč svojo dolžnost, zahvaljujem se tem potom Materi Božji, katera mi je v velevažni zadevi pomagala, ter se Ji še nadalje priporočam v mogočno varstvo.

Al. K.

* * *

Na čast sv. Valentina sem opravljal devetdnevno za ozdravljenje, in preden je bila devetdnevna končana, sem bil ozdravljen. Zato izrekam tem potom tisočero zahvalo Bogu in sv. Valentinu.

K. U.

Listek za raznoterosti.

Škofa dr. Missia in dr. Jeglič sta bila 24. t. m. potrjena v konzistoriju v Rimu in zasedeta začetkom maja svoji stolici.

Čast. g. Mihael Tavčar, župnik in dekan v Žužemperku je imenovan častnim kanonikom. — Čestitamo!

Umrli je v uršulinskem samostanu v Škofji Loki s Kordula Lenasi, rojena na Vrhniki.

Tržaški škof dr. Šterk je imel na sv. Jožefa dan pri sv. Justu v Trstu pridigo. Ljudstva je bila polna cerkev. Škof je opravičil svoje ravnanje, glede slovenskih pridig pri sv. Jakobu in rekel, da je njegova dolžnost, poskrbeti, da slišijo ne le Italijani in Nemci, ampak tudi Slovenci božjo besedo v svojem jeziku, in da se drži gesla: „Boga je treba bolj poslušati, nego ljudi.“

Državni zbor se je zopet sešel 21. t. m. Predsednikom je bil izvoljen član katoliške ljudske stranke dr. Fuchs. Wolf in Schönerer sta pri tej priliki zopet pokazala vso svojo surovost. Prvim podpredsednikom je bil izvoljen Slovenec dr. Ferjančič in drugi Lupul. Ministerski predsednik grof Thun je razvil svoj program in med drugim rekel, da vlada želi, da se v parlament vrnejo zopet redne razmere, na to nas sili veljava države in nujno potrebno gospodarsko ojačenje, da se srečno dožene pogodba z drugo polovico države. Dalje je izjavil, da so prva načela vlade pravičnost v vseh javnih poslih vsem narodom in vsem prebivalcem pospeševanje koristnih socialnih reform in kulturnega napredka ter podpiranje industrije in kmetijstva.

Dr. Lueger, dunajski župan, je dobil od papeža veliki križ Gregorijevega reda. Izročil mu ga je nuncij Tagliani, ko se mu je prišel zahvalit za čestitko dunajskega mesta, izročeno povodom papeževega jubileja.

„Gozdovnik“. Povest iz ameriškega življenja. Poleg K. May a III. izdaje poslovenil Hrisogon Majar. Založil in prodaja Ant. Turk, knjigovezec v Ljubljani. Cena I zvezku 1 krona. Mayeve povesti so jako lepo pisane, da se katoliški Nemci kar trgajo zanje. Lično izdelana knjiga je pisana v bolj priprosti slovenščini in namenjena zlasti mladini. Prepričani smo, da bodo tudi Slovenci z veseljem segli po nji.

Črtica iz mojega potovanja s sv. Jožefom. „Kam se boš pa sedaj obrnil?“ vprašala me je pobožna mati, ko so mi l. 1854. odrekli vsprejem v duhovsko semenišče v K. „Piši v P., sv. Jožef ti bo že pomagal.“ Pisal sem, in bil tudi uslišan. Napravim se na pot. Toda v mojem potnem listu ni bilo neke važne opombe, katera je potrebna, če se pelješ v drugo deželo. Do obmejnega mesta St. je šlo vse dobro. Tam se je pa pričela preiskava tujcev. In skrbelo me je, kako bo šlo. „Potujte v obleki naših bogoslovcev in priporočite se sv. Jožefu!“ rekel mi je jezuit ondotnega samostana. „Na ta način bo šlo.“ Odpeljem se zjutraj ob sedmih. Vozil sem se od St. do P. cel dan in celo noč in še naslednje jutro, in skoro na vsaki postaji so prišli orožniki v vozove in pregledovali potne liste vseh popotnikov. Vsak preiskovalec je šel mimo mene, a ničesar mi ni rekel, in tudi potnega lista ni zahteval. To in še marsikaj čudovitega na potu se mi je zdelo tako čudno, da sem moral priznati: sv. Jožef mi je pomagal.